

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-124-05

Druk nr 353-A
Warszawa, 31 maja 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Uprzejmie przedstawiam **autopoprawkę** do przekazanego Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 lutego 2006 r. projektu ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks cywilny,
ustawy o działalności ubezpieczeniowej
oraz ustawy o ubezpieczeniach
obowiązkowych, Ubezpieczeniowym
Funduszu Gwarancyjnym i Polskim
Biurze Ubezpieczycieli Komunika-
cyjnych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

AUTOPOPRAWKA

do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (druk nr 353)

W projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) w art. 812:

a) uchyla się § 1-3,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Jeżeli umowa zawarta jest na czas określony, ubezpieczyciel może ją wypowiedzieć jedynie w przypadkach wskazanych w ustawie, a także z ważnych powodów określonych w umowie lub ogólnych warunkach ubezpieczenia.”,

c) uchyla się § 6 i 7,

d) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Różnicę między treścią umowy a ogólnymi warunkami ubezpieczyciel zobowiązany jest przedstawić ubezpieczającemu w formie pisemnej przed zawarciem umowy. W razie niedopełnienia tego obowiązku ubezpieczyciel nie może powoływać się na różnicę niekorzystną dla ubezpieczającego.

Przepisu nie stosuje się do umów ubezpieczenia zawieranych w drodze negocjacji.”,

e) po § 8 dodaje się § 9 w brzmieniu:

„§ 9. Przepisy § 5 i 8 stosuje się odpowiednio w razie zmiany ogólnych warunków ubezpieczenia w czasie trwania stosunku umownego. Nie uchybia to stosowaniu w takim przypadku przepisu art. 384¹.”;

2) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) art. 830 otrzymuje brzmienie:

„Art. 830 § 1. Przy ubezpieczeniu osobowym ubezpieczający może wypowiedzieć umowę w każdym czasie z zachowaniem terminu określonego w umowie lub ogólnych warunkach ubezpieczenia, a w razie jego braku – ze skutkiem natychmiastowym.

§ 2. W braku odmiennego zastrzeżenia umowę uważa się za wypowiedzianą przez ubezpieczającego, jeżeli składka lub jej rata nie została zapłacona w terminie określonym w umowie lub ogólnych warunkach ubezpieczenia mimo uprzedniego wezwania do zapłaty w dodatkowym terminie określonym w ogólnych warunkach ubezpieczenia; w wezwaniu powinny być podane do wiadomości ubezpieczającego skutki niezapłacenia składki.

§ 3. Ubezpieczyciel może wypowiedzieć umowę ubezpieczenia na życie jedynie w wypadkach wskazanych w ustawie.”;

UZASADNIENIE

Zmiany proponowane w autopoprawce do projektu rządowego sprowadzają się do następujących kwestii:

- sformułowania wyraźnej zasady, że stosunek prawny ubezpieczenia może zakończyć się z woli ubezpieczyciela tylko z ważnych powodów lub w przypadkach przewidzianych przez ustawę oraz zastosowanie jej także do zmiany umowy lub ogólnych warunków ubezpieczenia (o.w.u.) w trakcie trwania stosunku ubezpieczenia,
- ograniczenie możliwości wypowiedzania umów ubezpieczenia w sferze ubezpieczeń na życie tylko do przypadków wskazanych w ustawie.

W ogólnych warunkach niektórych ubezpieczeń majątkowych kilku największych polskich ubezpieczycieli można odnaleźć postanowienia o przysługującym ubezpieczycielowi prawie wypowiedzenia umowy po zajściu wypadku ubezpieczeniowego. W opinii wybitnego specjalisty prawa ubezpieczeń – prof. dra hab. A. Wąsiewicza, takie zapisy w o.w.u. uznać trzeba za *nieznajdujące żadnego uzasadnienia, głęboko niesprawiedliwe, a nawet sprzeczne z zasadami rzetelnego obrotu*¹⁾. Jest tak w szczególności wówczas, gdy zakład ubezpieczeń dokonuje wypowiedzenia umowy po zajściu szkody częściowej i po wypłacie odszkodowania równego niewielkiemu zaledwie ułamkowi sumy ubezpieczenia. Ochrona ubezpieczeniowa powinna w takiej sytuacji trwać nadal – zastrzeżenie w o.w.u. możliwości wypowiedzenia umowy nie znajduje więc żadnego uzasadnienia.

Zastrzeżenie w o.w.u. możliwości wypowiedzenia umowy ubezpieczenia majątkowego lub następstw nieszczęśliwych wypadków przez ubezpieczyciela stoi w sprzeczności z art. 816 § 2 K.c. Skoro wyjątkową prerogatywą ubezpieczyciela w razie drastycznego zwiększenia prawdopodobieństwa wypadku jest odstąpienie od umowy, oznacza to, że w przypadku, gdy nie

¹⁾ A. Wąsiewicz, Kilka uwag na tle funkcjonowania ogólnych warunków ubezpieczeń, Prawo Asekuracyjne 1998, Nr 4, s. 6,

zachodzą okoliczności opisane w art. 816 § 2 K.c. ubezpieczyciel nie może skorzystać z przewidzianego w tym przepisie uprawnienia.

Należy dodać, że po wystąpieniu szkody częściowej i wypowiedzeniu umowy przez ubezpieczyciela, ubezpieczający często pozbawiany jest (według treści o.w.u.) prawa żądania zwrotu składki za okres, gdy nie była świadczona ochrona ubezpieczeniowa. Może się więc zdarzyć, że po niewielkiej stłuczce, która nastąpiła kilka dni po zawarciu umowy ubezpieczenia autocasco, zakład ubezpieczeń (po wypłaceniu odszkodowania będącego tylko niewielkim ułamkiem sumy ubezpieczenia lub też nawet po odmowie spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego, np. ze względu na niedopełnienie powinności) wypowiada umowę i odmawia zwrotu wpłaconej przy zawieraniu ubezpieczenia składki za cały rok. Ubezpieczający, chcąc zawrzeć nową umowę, musi się pogodzić z gorszymi warunkami ubezpieczenia (jest klientem „szkodowym”) i zapłacić po raz drugi za ten sam czas ochrony.

Wypowiadanie przez ubezpieczyciela umów ubezpieczeń (zarówno majątkowych, jak i osobowych) nie powinno być dopuszczalne poza przypadkami wyraźnie przewidzianymi ustawowo oraz przypadkami uzasadnionymi ważnymi powodami. Zakaz ten nie wynika jednak z jednego, wyraźnie i jednoznacznie sformułowanego przepisu, lecz musi być żmudnie rekonstruowany z wielu przepisów cząstkowych. Stan taki nie sprzyja pewności obrotu i właściwej ochronie praw osób ubezpieczających i ubezpieczonych. Z tych względów konieczne jest wyraźne sformułowanie zasady, że stosunek prawny ubezpieczenia może zakończyć się z woli ubezpieczyciela tylko z ważnych powodów lub w przypadkach przewidzianych przez ustawę. Sformułowanie tej zasady proponuje się w art. 812 § 5 K.c.

Jeszcze bardziej ograniczone powinny być możliwości wypowiedzania umów ubezpieczenia w sferze ubezpieczeń na życie.

Stosunki prawne wynikające z umów ubezpieczenia na życie mają całkowicie odmienną perspektywę czasową niż stosunki prawne ubezpieczeń majątkowych czy też ubezpieczeń następstw nieszczęśliwych wypadków. Chodzi w nich zwykle o okresy wieloletnie, często zaś o okres całego życia.

Jeżeli umowa ubezpieczenia na życie wskazuje termin końcowy świadczenia ochrony ubezpieczeniowej, wówczas nie można mieć wątpliwości, że umowa ma charakter terminowy. Rozważenia wymaga charakter umowy na okres całego życia, gdy świadczenie ochrony ubezpieczeniowej ustaje w chwili śmierci osoby ubezpieczonej, która to śmierć jest zarazem wypadkiem ubezpieczeniowym. Czas trwania stosunku prawnego w takim przypadku nie jest określony przez odniesienie się go do daty wygaśnięcia tegoż stosunku. Dlatego często uznaje się, że chodzi tu o umowę zawartą na czas nieokreślony. Pamiętać jednak trzeba, że również taka umowa ma charakter terminowy. Brak kalendarzowego określenia chwili wygaśnięcia stosunku prawnego ubezpieczenia nie może bowiem prowadzić do uznania, że czas trwania tegoż stosunku nie został ograniczony w sposób stanowczy i pewny – przez wskazanie przyszłego, pewnego zdarzenia kładącego kres temu stosunkowi – śmierci osoby ubezpieczonej.

Nie wymaga uzasadnienia teza dotycząca uznania stosunku prawnego ubezpieczenia na życie za zobowiązanie ciągłe²⁾. Świadczenie zakładu ubezpieczeń (ochrona ubezpieczeniowa) przybiera bowiem postać ciągłą³⁾ – realizowana jest w pewnym okresie zwanym okresem ubezpieczenia.

Jeżeli – jak wyżej – uznać, że umowa ubezpieczenia na życie zawsze ma charakter terminowy, to oczywistym jest, że stosowanie przepisu art. 365¹ K.c. jest wyłączone. Ma to swój głęboki sens, gdy uwzględni się racje, które stoją za regulacją zawartą w art. 365¹ K.c.

Żadna ze stron umowy ubezpieczenia na życie nie może więc powoływać się na swoje prawo wypowiedzenia umowy wynikające z treści art. 365¹ K.c. i nie może skutecznie umowy wypowiedzieć z tego powodu. Nie stanowi to problemu dla ubezpieczającego, któremu Kodeks cywilny przyznaje prawo wypowiedzenia umowy ubezpieczenia na życie w każdym czasie (art. 830 § 1 K.c.). Jest to jednak istotne ograniczenie dla ubezpieczyciela, któremu ustawa nie gwarantuje uprawnienia do zakończenia stosunku prawnego.

²⁾ Co do definicji zobowiązania ciągłego (trwałego) – Zb. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania – część ogólna*, Warszawa 2005, s. 50-51,

³⁾ Por. Zb. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania – część szczegółowa*, Warszawa 2005, s. 296,

W żadnym razie nie można interpretować art. 812 § 5 K.c. jako przepisu, który samoistnie sprawia, że wypowiedzenie umów ubezpieczenia jest zawsze możliwe, chyba że w umowie zastrzeżono inaczej (i zastrzeżenie to obejmuje czas nie dłuższy niż dwa lata). Przepis ten odnosi się bowiem do opisanego wyżej art. 365¹ K.c. i stanowi w stosunku do niego regulację szczególną. Art. 812 § 5 K.c. w istocie mówi o tym, że jeżeli wypowiedzenie umowy ubezpieczenia jest co do zasady możliwe (zgodnie z art. 365¹ K.c.), wówczas można w drodze porozumienia stron umowy ubezpieczenia możliwość tę wyłączyć, na okres jednak nie dłuższy niż dwa lata. Treść art. 812 § 5 K.c. nie może więc stanowić argumentu dla twierdzenia o generalnej dopuszczalności wypowiedzenia umów ubezpieczenia ograniczonej jedynie w wypadku przeciwnego porozumienia stron.

Zasada wyrażona w art. 812 § 5 K.c. powinna odnosić się także do zmiany umowy (o.w.u) w trakcie trwania stosunku ubezpieczenia, tzn. możliwość takiej zmiany powinna być ograniczona do przypadków przewidzianych w ustawie i ważnych powodów uzasadniających taką zmianę. Zgodnie z proponowanym § 9 w art. 812 K.c., do zmiany umowy będzie się stosować odpowiednio zarówno proponowany § 5 jak i § 8, który wymaga wyraźnego wskazania na piśmie różnicy między treścią umowy a ogólnymi warunkami, co w przypadku zmiany umowy lub o.w.u. będzie oznaczać wyraźne zaznaczenie dokonywanej zmiany w stosunku do pierwotnej umowy (o.w.u.). Zamieszczenie w pierwotnej umowie lub o.w.u. klauzuli modyfikacyjnej nie będzie zatem prowadzić – samo przez się – do uznania późniejszych modyfikacji wzorca za uprawnione.

W tym zakresie nie przewiduje się szczególnej normy odnoszącej się do ubezpieczeń na życie. Szczególne zasady dotyczące ubezpieczających i ubezpieczonych w ubezpieczeniach na życie znalazły bowiem swoje odzwierciedlenie w art. 13 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Przepis ten określa, jakie informacje powinny zostać przekazane ubezpieczającemu i ubezpieczonemu przed wyrażeniem przez strony zgody na zmianę warunków umowy. Przepis stanowi wyraźnie o zmianie warunków umowy, która odbywa się w drodze wyrażenia przez strony zgody. Jest to więc droga całkowicie inna od tej, która określona została w art. 384¹ K.c. W przepisie

art. 384¹ K.c. ubezpieczający nie wyraża bowiem zgody na zmianę warunków umowy, lecz ustawodawca tworzy konsensus normatywny bez konieczności wyrażania zgody przez stronę. Powołany art. 13 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej uchyla więc stosowanie art. 384¹ K.c. w zakresie ubezpieczeń na życie.

Stosunki prawne ubezpieczenia na życie, w szczególności zaś ubezpieczenia na całe życie, cechują się wzrostem prawdopodobieństwa wypadku ubezpieczeniowego (w szczególności śmierci osoby ubezpieczonej) wraz z upływem czasu. Rozkład interesów stron umowy znacząco różni się bezpośrednio po zawarciu umowy i w okresach późniejszych. Z początku ubezpieczyciel świadczy ochronę ubezpieczeniową o stosunkowo niskiej intensywności zdeterminowanej niskim prawdopodobieństwem śmierci ubezpieczonego. Później zaś ochrona ubezpieczeniowa staje się coraz bardziej intensywna – bowiem ubezpieczony jest coraz starszy i ma gorszy stan zdrowia niż na początku okresu ubezpieczenia.

Należy dostrzec, że upływ czasu stawia ubezpieczyciela w pozycji coraz mniej korzystnej, bowiem coraz bardziej prawdopodobne jest spełnienie przezeń świadczenia ubezpieczeniowego zastrzeżonego na wypadek śmierci osoby ubezpieczonej. Ta sytuacja jest jednak z góry założona w chwili zawierania umowy. Celem społeczno-gospodarczym (w rozumieniu art. 354 § 1 K.c.) ubezpieczenia na życie jest właśnie ochrona interesów ubezpieczonego i wyznaczonych przez niego uposażonych w czasie, gdy wypadek ubezpieczeniowy staje się coraz bardziej prawdopodobny. Cel ten realizuje się w pełni nie w chwili zawierania umowy i w okresie bezpośrednio po nim następującym, lecz wiele lat później – na starość, gdy wiek i zwiększona podatność na choroby muszą prowadzić do śmierci ubezpieczonego. Immanentna cecha ubezpieczeń na życie, którą jest wzrost prawdopodobieństwa śmierci osoby ubezpieczonej, z upływem czasu jest zasadniczym powodem istnienia regulacji prawnych chroniących stosunek prawny ubezpieczenia na życie przed jego zakończeniem wbrew woli ubezpieczającego.

Wyżej opisany cel ubezpieczeń na życie realizowany może być skutecznie tylko przy poszanowaniu zasady prawnej ochrony trwałości stosunku prawnego

ubezpieczenia na życie. Chodzi przy tym o udaremnienie nakierowanych na zakończenie stosunku działań tylko ubezpieczyciela, nie zaś o wpływanie na skuteczność ewentualnych działań ubezpieczającego (ten bowiem, zgodnie z treścią art. 830 § 1 K.c., może wypowiedzieć umowę w każdym czasie).

Zasada ochrony trwałości stosunku prawnego ubezpieczenia na życie wyrażona została szczególnie dobitnie w dwóch przepisach Kodeksu cywilnego: w art. 816 § 3 w związku z § 1 i 2 oraz w art. 830 K.c.

W art. 816 § 3 K.c. wyłączono stosowanie przepisów art. 816 § 1 i 2 K.c. do ubezpieczeń na życie. W ubezpieczeniach na życie zwiększenie prawdopodobieństwa wypadku ubezpieczeniowego nie uprawnia więc ubezpieczyciela do zwiększenia składki (przed którym ubezpieczający może bronić się przez odstąpienie od umowy). Co najistotniejsze, drastyczne nawet zwiększenie prawdopodobieństwa wypadku ubezpieczeniowego nie daje ubezpieczycielowi na życie uprawnienia do odstąpienia od umowy. Wzrost prawdopodobieństwa wypadku – jak już wskazano – jest wpisany w logikę ubezpieczeń na życie. Ubezpieczyciel nie może więc skutecznie uchylić się od odpowiedzialności (przez odstąpienie od umowy jeszcze przed zajściem wypadku ubezpieczeniowego) nawet wtedy, gdy prawdopodobieństwo wypadku osiągnęło już poziom, który byłby przezeń nieakceptowany przy zawieraniu umowy.

Przedmiotem ochrony w ubezpieczeniach na życie są dobra cenione najwyżej – ludzkie życie i sytuacja życiowa człowieka. Skutkiem tego jest wyznaczenie przez ustawodawcę w ubezpieczeniach na życie najwyższych standardów ochronnych. Sytuacja osób ubezpieczonych i uposażonych w ubezpieczeniach na życie powinna być najbardziej stabilna, zaś niebezpieczeństwo, że uprawniony nie otrzyma należnego mu świadczenia – zmniejszone do minimum. W wielu przepisach Kodeksu cywilnego i ustawy o działalności ubezpieczeniowej wyraźnie zaznacza się intencja wzmacniania ochrony ubezpieczających, ubezpieczonych i uposażonych w ubezpieczeniach na życie (bądź też wszystkich ubezpieczeniach osobowych). Wyraźnie widać to w art. 815 § 2, art. 830 § 1 (w porównaniu do art. 812 § 5), art. 833 (w porównaniu do art. 827 § 1), art. 834 K.c. (w porównaniu do art. 815 § 3), jak również w szczególności w art. 8 ust. 1, art. 13, art. 151 ust. 4 ustawy

o działalności ubezpieczeniowej oraz w art. 98 ust. 2 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK.

Nie powinno więc budzić wątpliwości sformułowanie zasady prawnej wynikającej z wielu norm prawnych (wyżej wymienionych i innych, które wymienione nie zostały), w myśl której osoba ubezpieczająca, ubezpieczona lub uposażona z ubezpieczenia na życie chroniona jest przez prawo według wyższego standardu niż podmioty zaangażowane w inne stosunki prawne ubezpieczenia.

Z tych wszystkich względów proponuje się dodanie w art. 830 K.c. nowego § 3, który ograniczałby możliwość wypowiedzenia ubezpieczeń na życie przez ubezpieczyciela tylko do przypadków wskazanych w ustawie. Norma ta stanowiłaby *lex specialis* w stosunku do proponowanego wyżej § 5 w art. 812 K.c.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia ustawy

Konieczność przygotowania autopoprawki spowodowana została nieprawidłowościami występującymi w działalności zakładów ubezpieczeniowych, które zostały zauważone przez Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych w trakcie wykonywania zadań z zakresu nadzoru nad działalnością tych zakładów.

2. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Projekt ustawy oddziałuje na nieoznaczony krąg podmiotów. Rozwiązania przewidziane w projekcie dotyczą bowiem stron umowy ubezpieczenia.

3. Konsultacje

Projekt został przekazany do konsultacji do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Rzecznika Ubezpieczonych, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Prezesa Polskiej Izby Ubezpieczeń, Prezesa Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesa Polskiego Biura Ubezpieczeń Komunikacyjnych, Prezesa Izby Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, Prezesa Polskiej Izby Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Prezesa Stowarzyszenia Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Asekuracyjnych.

Pozytywną opinię o projekcie wyraził Rzecznik Ubezpieczonych. Uwagi do projektu zostały zgłoszone przez Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych (KNUiFE), Polską Izbę Ubezpieczeń (PIU), Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny (UFG), Izbę Gospodarczą Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka (IGUiOR).

Uwzględniono uwagi dotyczące ujednoczenia określenia „ogólne warunki ubezpieczenia” oraz uwagę KNUiFE dotyczącą proponowanego brzmienia § 9 w art. 812 przez zmianę zdania drugiego w tym przepisie w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych mogących powstać na tym tle. Proponuje się odesłanie wprost do stosowania przepisu art. 384¹ K.c.

Nie uwzględniono uwag KNUiFE i UFG dotyczących użycia pojęcia „ważnych powodów” w proponowanym § 5 art. 812 i związanych z tym ewentualnych niebezpieczeństw. Zdaniem autorów autopoprawki konieczne jest pozostawienie tego określenia dla orzecznictwa, w drodze którego dokonywana będzie kontrola poszczególnych zawartych umów ubezpieczenia, jak też ogólnych warunków ubezpieczenia w ogólności.

4. Skutki społeczno-gospodarcze oraz finansowe ustawy

4. 1. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy nie spowoduje bezpośrednich skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Nie powinna również spowodować powstania dodatkowych kosztów po stronie ubezpieczycieli.

4. 2. Wpływ na rynek pracy

Regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

4. 3. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacja nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki.

4. 4. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Regulacja nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

5. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt autopoprawki jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana ustawa została zamieszczona na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości. Żaden podmiot zewnętrzny nie zgłosił zainteresowania pracami na projektem w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
PODSEKRETARZ STANU

Ewa Ośniecka - Tamecka

Min.EOT/1142/2006/DP/ot

Warszawa, dnia 19.05. 2006 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu autopoprawki do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Druk nr 353), wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Ewę Ośniecką-Tamecką

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedstawionym projektem autopoprawki (pismo nr RM-10-124-05), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana autopoprawka jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości

